

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – номер седемнадесет

Jeff Pippenger

2025-12-23

Число седемнадесет

Завършихме предишната статия с незавършено разглеждане на пророчествата на Аврам и Павел, които, ред след ред, образуват период от 430 години, съставен от 30 години, последвани от 400 години. Предполагам, че има някои там, в богословските среди, които биха могли да видят 30-те години като период, който следва след 400 години, но когато въпросът се разглежда по принцип, тридесетте години се отнасят към началото на периода. Дали това са 400, последвани от 30, или 30, последвани от 400? Това са тридесет, последвани от четиристотин, защото има много свидетели, които установяват тридесетгодишен период, свързан с и последван от втори пророчески период.

Йосиф беше на тридесет години, когато започна да служи на фараона в Битие 41:46. Тогава започнаха седем години на изобилие, последвани от седем години на глад. Йосиф, като предобраз на Христос, на тридесетгодишна възраст беше последван от два периода по 2520 дни. Когато Христос беше на тридесет години, последваха два периода по 1260, които заедно съставляват 2520; а това от своя страна се свързва със седем времена върху две царства.

Давид беше на тридесет години, когато стана цар, и царува четиридесет години, както е отбелязано в 2 Samuel 5:4. Давид е образ на Христос, и когато Христос беше на тридесет години, Той бе кръстен, а след това отведен в пустинята за четиридесет дни; и след възкресението Си, което беше предобразено от Неговото кръщение, Той остана и лично поучаваше учениците в продължение на четиридесет дни. При кръста разрушението на Ерусалим беше милостиво отложено за четиридесет години, успоредно на четиридесетте години на умиране в пустинята в началото на тяхната заветна история.

Езекиил беше на тридесет години, когато беше призван да бъде пророк в Езекиил 1:1. Сега няма да отделям време да разглеждам периода, последвал тридесетата година на Езекиил, но ще вмъкна кратко AI-обобщение на установените факти относно продължителността на неговото служение. „Пророчествата на Езекиил са сред най-точно датирани в Стария Завет, като в цялата книга са дадени 13 конкретни дати. Всички те се изчисляват от годината на изгнанието на Йехония (597 пр. Хр. като година 1), което осигурява ясна хронологична рамка, обхващаща около 22 години.“

Иисус беше на тридесет години, когато бе кръстен, и тогава Той потвърди завета с мнозина за една седмица.

Антихристът се управлява от пророческия образец на Христос и както Христос беше тридесет години в подготовка, за да поеме Своето дело като Небесен Първосвещеник, така и пророческият период от тридесет години на подготовка, определен за антихриста, беше отстраняването на „ежедневната“ през 508 година до 538 година, когато папството беше овластено като подправен първосвещеник; както Христос беше помазан със сила при Своето кръщение, така 1260-те години на папския мрак съответстват на 1260-те дни на чиста светлина от Неговото кръщение до кръста, което се съгласува със смъртоносната рана на папството през 1798 година.

Нито един от тези предходни двуделни периода, които започват с тридесетгодишен период, не предхожда първата стъпка на Аврам в неговия тристъпков заветен процес. Следователно именно Аврамовият е споменат първи, макар че това можеше да бъде така единствено след като бе потвърдено от второто свидетелство на Павел. Когато Павел написа своите думи, пророчеството за 400 години стана пророчество за 430 години, при което първите 30 години са отделени от последния времеви период.

Поддържам, въз основа на характера на Христос, представен като Алфа и Омега, че в заветния процес на сто четиридесет и четирите хиляди, които са омегата на двойственото пророчество на Аврам и Павел за тридесет години — последвани от четиристотин години — трябва да има свой съответен образ в омегата на заветната история, която е историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Период от тридесет години, последван от друг отделен период, трябва да се изпълни по начин, който не прилага време, но изпълнява основополагащото пророчество на Аврам за 430 години. Би било добре, ако прочетете отново предходното изречение, а после се върнете към тази точка и продължете нататък.

Исус, Йосиф, Давид и Езекиил всички бяха в тридесетгодишна подготовка за дело, което щеше да бъде прообраз на Божия народ в последните дни. Езекиил — пророкът, Йосиф — прообразяващ Христос, Свещеника, а Давид — царя. Четири символа, но един от символите, представляващ Небесния Първосвещеник, има човешки и Божествен представител. Тези четирима свидетели всички са в съгласие с тридесетте години на Аврам, последвани от пророчески период.

Антихристът беше в подготовка тридесет години, след което получи власт за 1260 години, докато не понесе първата си смърт през 1798 г. Тя е символът на втората смърт, защото умира отново, когато изпитателното време приключи. Втората смърт е вечна смърт. Ние служим на възкръснал Спасител, защото Христос не умря за вечността; Той не умря втората смърт. Когато смъртоносната рана на папството бъде изцелена, Откровение 13 посочва, че тя отново ще царува 42 месеца, което представлява пророчески период, без времеви елемент.

Когато тя бъде възкресена при неделния закон, войнството, което се противопоставя на нейното дело, са онези, които бяха възкресени в края на трите дни и половина от Откровение единадесета глава. Две възкресени сили, и двете от които са знамена — едната

на съботата на седмия ден, а другата на слънцето — стават отправна точка за целия свят, когато човечеството прави своя окончателен избор за живот или смърт.

При неделния закон антихристът, който е и звярът, ще представлява тройния съюз на змея, самата нея (звяра) и лъжепророка. Тези три сили ще се съединят срещу Божията църква, която трябва да бъде издигната над всички планини. Божията тържествуваща църква е в подготовка тридесет години — не тридесет буквални години, а установен пророчески период, към който е прикрепено числото тридесет и който все още е в сила като пророчество след заповедта през 1844 г., посочваща, че прилагането на пророческото време вече не беше валидно. Лесно е да се види, че тридесетте години представляват период на подготовка за пророк, свещеник и цар, който като тържествуващата църква ще представлява царството на славата. Четиримата свидетели на Езекиил, Христос, Йосиф и Давид представляват властта на Божието царство в същия период от време, в който папството и тройният съюз водят света към Армагедон.

Тържествуващата църква бива въздигната при неделния закон в Съединените щати и според свидетелството на Стария и Новия Завет заветният народ, който са сто четиридесет и четирите хиляди, трябва да стане царство от свещеници.

И вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос. 1 Петър 2:5.

Свещениците трябваше да бъдат на тридесет години, когато започваха да служат в храма, следователно има период от време преди неделния закон, в който се подготвя едно свещенство, за да служи като принос на първите плодове чрез възвишаващо приношение. Свещениците, които са сто четиридесет и четирите хиляди, са представени като левити в процеса на очистване, извършван от Вестителя на завета. Има пророчески период, който води до неделния закон, в който процес на очистване подготвя осветено служение за периода на късния дъжд. Подготовката завършва при неделния закон, така че периодът от тридесет представлява подготовката на свещениците, като по този начин съответства на изискваната възраст за свещеник. Христос като Първосвещеник започна Своето служение на 30 години, а понеже Йосиф е прообраз на Христос, и той започна службата си на тридесет години. Фалшивият Христос беше 30 години в подготовка, така че имаме трима свидетели, че период от 30 години представлява подготовката на едно свещенство.

„Великият въпрос, който е близо пред нас, ще отсее онези, които Бог не е назначил, и Той ще има чисто, истинско, осветено служение, приготвено за късния дъжд.“ Selected Messages, book 3, 385.

Сестра Уайт учи пряко, че винаги, когато църквата е чиста, Духът на пророчеството е действен. Когато великият въпрос отсее плевелите, ще имате осветено служение, съставено от Исус и Йосиф свещеника, Който е едновременно Божествен и човешки, Исус и Езекиил пророка, Исус и Давид царя. Онези, които са подготвени през период, символизиран от тридесет години, трябва да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди и са представени като пророци, свещеници и царе. И тримата човеци са библейски символи на Христовото

дело като пророк, свещеник и цар, така че числото тридесет ни позволява да заключим, че във всяка една от тези три категории, които са произведени чрез библейски символи, подготвяни в продължение на тридесет години, когато бъдат съединени с Христос, представляват съчетанието на Божественото с човешкото. Следователно онези свещеници, които се подготвят през символичния тридесетгодишен период, са представени като знамето на Божественото, съчетано с човешкото.

Четиридесет и двата месеца на последната папска кървава баня протичат, докато Христос ходи между човеците в продължение на 42 месеца в лицето на Своите ученици. Четиридесет и два месеца на робство и потисничество, завършващи с избавление, както е представено чрез 430-те години на двойното пророчество на Аврам. Четиристотинте години на Аврам завършват при избавлението при Червеното море, което е класическа библейска илюстрация за приключването на благодатното време в края на символичните 42 месеца на папата.

Четиридесет и двата месеца представят времето на изпитание от неделния закон в Съединените щати до приключването на човешкото време на благодат. И все пак в тези 42 месеца, след един тридесетгодишен период на подготовка, Христос утвърждава завета в лицето на остатъка. Антихристният подправен свещеник достига окончателния си край точно там, където Христос умря в Своята линия, което е точно там, където фараонът, египетският цар, умря в своята линия. На планината Кармил пророците на Ваал бяха избити, като по този начин се обозначава смъртта на лъжепророка при неделния закон. При неделния закон имате лъжепророк, който тогава бива убит, змея, представен чрез фараона, и звяра, представен чрез папството. Всички те са представени при неделния закон в противоборство с Божиите свещеници, царе и пророци. Църквата се очиства непосредствено преди неделния закон и дарът на пророчеството се възстановява — точно там, където лъжепророкът умира. Оттогава нататък битката е за истинската или лъжливата пророческа вест.

Символичният 30-годишен период представлява период, който предшества неделния закон. Този период е време на подготовка за свещениците, защото Христос е техният пример във всичко, понеже това са онези, които следват Агнето. В рамките на първите 30 години от пророчеството за Аврам заветът бе установен, като по този начин се посочва, че каквото и да представлява този период на подготовка за свещениците, той е периодът, в който Господ подновява Своя завет със сто четиридесет и четирите хиляди, както е предобразено в алфа-историята на Аврам. Този период е време на подготовка за свещениците, които започват да служат при неделния закон, на тридесетгодишна възраст, когато биват помазани със Светия Дух, както бе Христос при Своето кръщение. Още една истина, която може да бъде изведена от алфа-историята на Аврам, е, че каквото и да представлява периодът, който води до неделния закон, той трябва да бъде съдбоносен, защото омегата винаги е по-могъща от алфата. Неделният закон е омегата, представена от 22 октомври 1844 г., кръста, Пасхата в Египет и така нататък.

Неделният закон представлява края на периода, представен чрез тридесетгодишния период. Той е бил предобразен от практически всяка голяма история на спасението и е също така

краят на заветната история на един избран народ, започнала с Аврам. При такава степен на пророческа тежест на доказателствата относно края на периода и при сериозната цел на самия период, каква би била началната точка?

Съществува пророчески период, представен чрез тридесет години, който, въз основа на множество свидетелства, завършва при неделния закон. В този момент следва период, представен чрез различни числови стойности, и всеки един от тези периоди излага свидетелството на една линия от пророческа история, която следва след неделния закон. Някои от тези периоди представят вътрешната линия на църковната история, а други — външната линия на света, устремен към Армагедон.

Вероятно е добре на този етап да си припомним, че отхвърляме прилагането на каквито и да било времеви пророчества в последните дни като обозначаващи каквито и да било определени дати, докато денят и часът не бъдат обявени в края на язвите. Ще използвам дванадесета глава на Даниил, за да илюстрирам становището си, че пророческото време вече не следва да се прилага. В дванадесета глава има три стиха, които посочват пророческо време.

И чух мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над водите на реката, когато вдигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее довека, че ще бъде за време, времена и половин време; и когато приключи разпръсването на силата на светия народ, всички тези неща ще се довършат. Даниил 12:7.

И от времето, когато бъде премахната всекидневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Даниил 12:11.

Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста тридесет и пет дни. Даниил 12:12.

Милеритите имаха правилното разбиране за всеки един от тези три стиха. Тези три пророчества са част от истините, които представляват основите. И все пак милеритското разбиране за тези стихове се основаваше върху прилагането на принципа ден за година. Понеже „време вече няма“, тези стихове трябва да притежават друго приложение, защото всички пророчества говорят за времеви период на късния дъжд. Тези стихове трябва да имат разбиране в светлината на късния дъжд, което не използва време, за да изгради вест, и не се разминава с милеритското разбиране за стиховете. Правилният милеритски възглед за средния стих от трите стиха, (стих единадесети), е, че той представя двоен период, който започва с тридесетгодишен период, последван от 1260 години. Стих единадесети посочва тридесетгодишния период, който предхожда неделния закон, представен чрез поставянето на мерзостта на запустението.

Дванадесета глава на Даниил е главата в Божието Слово, която излага процеса на очистване на Божия народ, протичащ в последните дни, във времето на края, когато едно пророчество от книгата на Даниил бива разпечатано. В единадесети стих намираме пророчество, което пионерите правилно разбраха като тридесетгодишен период, водещ към период от 1260

години. В дванадесета глава трите пророчества от стихове седми, единадесети и дванадесети са всички запечатани до времето на края. Във времето на края тези три пророчества трябва да бъдат разпечатани, защото Божието Слово никога не отпада. Именно в тази глава е представено най-ясното в Библията описание на приключването на човешкото изпитателно време, така че дванадесета глава съвсем сигурно и по-специално посочва края на адвентизма, а не началото на адвентизма.

Три пророчества в Данаил дванадесета глава бяха запечатани именно в онзи библейски пасаж, където запечатването и разпечатването намират своето основно пророческо определение. Тези три пророчества се разпечатват в историята на сто четиридесет и четирите хиляди, защото Алфа и Омега винаги онагледяват края на едно нещо чрез началото на това нещо. Онова, което се разпечатва в трите пророчески периода на дванадесета глава, представлява окончателното разпечатване на Божието пророческо Слово. Това разпечатване е представено в Откровение, първа глава, когато Откровението на Исус Христос се разпечатва непосредствено преди края на благодатното време. Единадесети стих на Данаил дванадесета глава е съответствието на първото представяне от Аврам и Павел на едно двустранно пророчество, което започна с тридесетгодишен период.

Трите пророчества в Даниил дванадесета глава са символични периоди, които се разпечатват в последното време на края, а това разпечатване води до окончателното очистване на Божия народ. Първото от тези три пророчества е дадено от Самия Христос и когато Той излага пророчеството, стои над водата, облечен в лен, като посочва края на един пророчески период, представен като 1260 години, и определя края на този период като края на разпръсването на силата на Божия народ. Божият народ в последните дни са сто четиридесет и четирите хиляди и те са били разпръснати.

Христос не само стои върху водата и отговаря на един въпрос, но самият въпрос започва с думите „Докога?“. „Докога?“ е пророчески символ, който също се отправя към Исус, когато в тринадесети стих на осма глава от Даниил се задава въпросът: „Докога?“.

И някой рече на мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над водите на реката: Колко време ще има до края на тези чудеса?

И чух мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над водите на реката, когато той издигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее довека, че това ще бъде за време, времена и половина време; и когато свърши разпръсването на силата на светия народ, всички тези неща ще се изпълнят. Даниил 12:6, 7.

Във видението при реката Хидекел на Исус, представен като мъж, облечен в лен, е зададен въпросът: „Докога ще бъде до края на тези чудеса?“, а във видението при реката Улай на Исус, представен като Палмони (онзи определен светец), е зададен въпросът: „Докога ще трае видението относно всекидневната жертва и престъплението, което докарва запустение, за да бъдат и светилището, и воинството потъпкани?“

Сестра Уайт заявява, че виденията, дадени на Даниил при бреговете на великите реки на Сеннаар, сега са в процес на изпълнение и че във връзка и с двете речни видения на Исус е зададен пророческият „въпрос“, който винаги поражда неделния закон като „отговор“. И все пак и двата отговора са представени в контекста на пророческо време, което приключи през 1844 година. Пионерите правилно разпознаха отговора на въпроса в осма глава и във видението при река Улай, и разбираха, че 1798 година е времето, когато завърши разпръсването на силата на Божия народ. Но след 1844 година, когато приключи „временното приложение“ на Божието пророческо Слово, пророческият въпрос „Докога?“ преповтаря разбирането на пионерите като „до две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти при скоро идващия неделен закон“ и „всички“ „чудни неща“ в последното видение на Даниил ще се изпълнят, когато приключи разпръсването на святия народ за три и половина символични дни.

Видението при реката Хидекел в последните три глави на Даниил и видението при река Улай в седма до девета глава са определени от Сестра Уайт като „големите реки на Сенар“. Всички исторически и библейски учени признават, че има само две реки — и и двете са големи реки, — които се свързват със Сенар. Тези две реки са Тигър (Хидекел) и Ефрат. Реката Улай не е Ефрат на Сенар; тя е малък изкуствен канал в Персия, а не в Сенар. Реката Улай във видението, което съдържа основата и централния стълб на адвентизма, не се намира в Сенар, и все пак пророчицата отъждествява Улай с Ефрат, една от големите реки на Сенар.

Видението при Хидекел представя външната история на змея, звяра и лъжепророка, които водят света към Армагедон, а видението при Улай изобразява делото на Христос в съединяването на Неговата Божественост с човешката природа. В пророчески план вдъхновението използва реката Улай като втори свидетел заедно с реката Ефрат, за да посочи делото, което Христос извършва, съединявайки Своята Божественост с човешката природа.

И Ефрат, и Тигър започват в Едем и преминават по цялата дължина на заветната история. Когато се вливат в централния стълб на адвентизма на 22 октомври 1844 г., Ефрат се съединява с изкуствено създадения канал Улай, за да представи съчетаването на Божествеността с човечеството, което се осъществява чрез упражняването на вяра у онези, представени като сто четиридесет и четирите хиляди. Улай представлява изпит върху авторитета на Божието пророческо Слово, защото поставя авторитета на Елън Уайт, която определя персийската река Улай като една от големите реки на Сенар, в противоречие с експертите на света.

Символът на реката Улай представлява изпитание относно човешкото слово или Божието Слово. Прави ли са хората, или са правилни думите, изложени от Сестра Уайт? Представлява ли реката Улай една-единствена река в Персия, или представлява пророческа река, която се състои от води от Едем, примесени с води от хората?

Възможно е да има много решения на тази дилема, която повдигнах, но ще изложа някои мисли, за да видите гледната ми точка. Прави ли са светските историци и богослови, а сестра Уайт греша? Никой не оспорва, че „големите реки на Сennaар“ са Тигър и Ефрат. Следователно, когато сестра Уайт определя река Улай в Персия като голяма река на Сennaар, тя лъжепророк ли е? Или е истински пророк, който е допуснал грешка? Колко грешки може да допусне един истински пророк, преди да прекрачи границата и да стане лъжепророк? Или историците грешат? Или тя всъщност е права? Или и историците, и сестра Уайт са прави? Повдигнах тази дилема с цел чрез обяснението ѝ да добавя още един аргумент относно мъжа, облечен в лен, стоящ над реката, на когото е зададен въпросът: „До кога?“ и във видението за реката Хидекел, и във видението за река Улай.

В осмата глава на Даниил Даниил се намира в Суса, в Персия, а Суса е на река Улай, която поради земеделската дейност включва както естествената река, така и поредица от изкуствено изградени акведукти. Докато Улай тече надолу още около сто и петдесет мили, тя се свързва с мястото, където се сливат реките Тигър и Ефрат. Тигър и Ефрат, които започват от Едем, в крайна сметка се съединяват, и когато това сливане настъпи, река Улай от Персия се свързва в същата точка. Когато река Улай достигне блатната система на Тигър при сливането на Тигър и Ефрат, Улай става част от водите, които образуват великите реки на Сennaар. Историците са прави, и също така е права и сестра Уайт.

Когато сестра Уайт определя видението за Улай в осма глава, тя посочва една река, известна със своята изкуствено изградена система от акведукти, която свързва реките Тигър и Ефрат, представляващи два периода от по 2520 години, завършили през 1798 и 1844 година.

Древно име на Тигър е Хидекел, и по отношение на Ефрат и двете реки са били пророчески конкретно посочени като свързани с Асирия и Вавилон, които също са определени като два лъва, предназначени да накажат Божиите овце. Тези две опустошителни сили предизображаваха двете опустошителни сили на езическия Рим и папския Рим, които са символи на мъж и жена, или на църква и държава. Езическият Рим беше мъжът, представляващ държавничеството, а папският Рим е нечистата жена на църковничеството. Асирия беше мъжът, а Вавилон жената в тяхното пророческо взаимоотношение, като по този начин Тигърът се отъждествява с мъжа, а Ефрат — с жената.

Река Тигър е реката на държавничеството, която достигна до 1798 г., а Ефрат — на църковничеството — достигна до 1844 г. Ефрат трябваше да достигне до 1844 г., защото вестта от 1844 г. беше за Вавилон (Ефрат), който отново падна през 1844 г. Както Ефрат произведе водопад през 1844 г., така и река Улай, която също се беше присъединила към сливането като символ на човешки дела, се смеси с водата на другата река. Реката на държавничеството бе препречена с бент през 1798 г., когато гражданската власт бе отнета от папската сила. В същата тази година Съединените щати започват да царуват като звяра от земята и шесто царство в библейското пророчество. Река Тигър е препречена с бент през 1798 г. — именно там, където държавата в крайна сметка ще принуди целия свят да разруши бента, който сега възпира пороите на папското гонение, готови да се разлеят над света като придошъл потоп. Тази стена, или бент, е стената на разделението между църква и държава.

През 1844 г. и Ефрат, и Улай определят вестта от 1844 г. като падането на Вавилон, а също и като самото дело, което Христос започна през 1844 г., когато като Вестител на Завета Той очисти водите на Вавилон и човешките дела от един народ, който трябваше да влезе в Неговото светилище — народ, който трябваше да бъде очистен, преди да влезе в Пресвятото място. Окончателното очистване на този народ бе извършено чрез дъжда, който се изля под вестта на Среднощния вик, а тези дъждовни капки на вестта на Среднощния вик бяха извлечени от водите на Тигър, както милеритите разпознаха папския Рим и 1798 г., и както разпознаха падането на Вавилон и бяха очистени преди затворената врата чрез вестта, или, бихте могли да кажете — очистени чрез дъжда, който дойде от извлечените води на реките Улай, Тигър и Ефрат, докато представяха вестта на Даниил 8:14 и изпълняваха вестта на Среднощния вик преди откриването на прообразния Ден на умиловението.

Когато Христос стои върху водите на Хидекел в седмия стих на дванадесета глава от Даниил, Той стои върху водите на Тигър — водите на държавническото изкуство във видението, което очертава последните движения на човешкото държавническо изкуство, водещи до приключването на благодатното време. Той стои там, отговаряйки на въпроса от предишния стих, точно както във видението при река Улай мъжът, облечен в лен, който там е Палмони, Чудният Броител, дава отговор на въпрос от предишния стих. И в двата случая диалогът е небесен диалог между ангели и Христос, и в двата случая въпросът е: „Докога?“

Отговорът е: до 2300 денонощия; в осма глава и в дванадесета глава той е „време, времена и половин време“. Отговорът се разбира като 2300 години и 1260 години, но през 1844 г. Бог постави забрана върху прилагането на време в пророческата вест, защото време вече няма. Какъв е отговорът на Палмони, на Мъжа, облечен в лен, за Неговото последно поколение? Въпросът „Докога?“ е бил показан чрез много свидетелства, за да се установи неделният закон като отговора на въпроса; така че очиства ли се светилището при неделния закон, и завършват ли се „всички тия чудеса“ при неделния закон? Кои са „чудесата“, които завършват при неделния закон, и кога започнаха тези „чудеса“?

Тогава аз, Даниил, погледнах; и ето, стояха други двама, единият от едната страна на речния бряг, а другият — от другата страна на речния бряг. И един каза на мъжа, облечен в ленени дрехи, който беше над речните води: Докога ще бъде до края на тези чудни дела?

И чух мъжа, облечен в лен, който стоеше над водите на реката, когато издигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, че това ще бъде за време, времена и половина; и когато приключи разпръскването на силата на светия народ, всички тези неща ще се изпълнят. Данаил 12:5–7.

Символичният въпрос „Докога?“ отбелязва неделния закон, а ангелът не попита кога е неделният закон, а кога е краят на чудесата. „Чудесата“ завършват при неделния закон; тогава кои са чудесата, които водят до неделния закон? Или, по-точно, какви са „чудесата“, представени във видението, дадено при Хидекел, представено в глави десета до дванадесета? Ако можем да определим какви са „чудесата“, може да открием кога „чудесата“ започват. В Даниил десета глава Гавриил ясно посочва каква е била целта му във

взаимодействието му с Даниил по време на видението.

И тъй, дойдох да те направя да разбереш какво ще сполети твоя народ в последните дни; защото видението се отнася за още много дни. Даниил 10:14.

Гавриил дойде, за да направи Божия народ да разбере какво ще го сполети в последните дни. Да се приема, че пророчествата в дванадесета глава на Даниил са били правилно разбрани от милеристите, но това признание да се използва, за да се отрече приложението на главата към последните дни — означава да се осуети заявената цел на Гавриил. Щом Гавриил започва пророческия разказ в първия стих на единадесета глава и продължава до третия стих на дванадесета глава, представената история е външните пророчески подробности за това как змеят, звярът и лъжепророкът водят света към Армагедон. В главата има пасаж, който описват как Божият народ бива преследван, но историята на единадесета глава е предимно външно откровение. Това означава, че десета и дванадесета глава представляват алфа и омега в последното видение на Даниил, защото, за разлика от единадесета глава, и двете описват вътрешна вест, която посочва запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Средната глава е бунтът на човечеството, представен чрез северния цар, римския папа, а алфа-глава десета, заедно с омега-глава дванадесета, посочват вътрешното преживяване на сто четиридесет и четирите хиляди в последните дни. И трите глави водят до приключването на благодатното време; алфа-главата започва със страха от Бога, който отделя две категории поклонници, а до края на главата на Даниил е дадено удвояване на сила, като по този начин се посочват вестите на първия и втория ангел. Дванадесета глава е омега-главата и тя посочва съдебната вест на третия ангел.

Единадесета глава представя подробно бунта на човечеството от разрушаването на Ерусалим до края на благодатното време, което според сестра Уайт е илюстрация на края на благодатното време в края на света. Даниил 11 започва с разрушаването на Ерусалим, понеже Даниил е един от онези, които бяха отведени във Вавилон при тройното разрушение на Ерусалим, което беше предобраз на разрушението на същия град през 70 г. сл. Хр., а след това отново в последните дни, представени чрез света.

Две буквални разрушения на Ерусалим, които се случиха в един и същ ден от годината с разлика от шестстотин шестдесет и пет години. Тези две разрушения бяха на града, където Ковчегът трябваше да се намира. Сило притежаваше същите пророчески характеристики и представя първото разрушение на град, в който Божието присъствие се намираше, или би трябвало да се намира. Когато сестра Уайт използва разрушението на Ерусалим като символ на разрушението в последните дни, тя коментира Христовата проповед за разрушението на Ерусалим.

Сило, разрушението на Ерусалим при Навуходоносор и при Тит са трима свидетели за последните дни, представени чрез разрушението на Божия град. Сило е вестта на първия ангел, която учи да се боим от Бога — нещо, което Илий не направи — и да Му отдадем слава — нещо, което Илий не направи, — защото е настъпил часът на Неговия съд. Вестта на втория ангел е мястото, където намираме удвояване, представено чрез Навуходоносор и

Тит. Третото разрушение на Ерусалим, в последните дни, е при края на благодатното време, което е краят на съда.

Единадесета глава представлява външната история на вестите на трите ангела. Тя е поставена между видението в десета глава за отделянето и трите овластяващи докосвания, които се случват на двадесет и втория ден от Данииловото видение. Това означава, че дванадесета глава също ще бъде за вътрешната история на онова, което сполетява Божия народ в последните дни. Това означава също, че светлината в дванадесета глава е двадесет и два пъти по-сияйна от светлината в десета глава.

Във видението при Улай и на Христос бе зададен въпросът: „До кога?“ Предходните дванадесет стиха, водещи до въпроса в тринадесети стих, очертаваха външната пророческа история, представяща важни подробности за силите в библийското пророчество. Тези дванадесет стиха просто повтаряха и разширяваха историята, представена в седма глава. Пророческата история, изложена в тези стихове, е повторена и разширена в единадесета глава, започвайки от времето на мидяните и персите. Последната половина на осма глава и цялата девета глава представляват Божия народ в последните дни чрез пророк Даниил. Видението на пророческата история, открито във видението при реките Улай в три глави, заедно с представянето на Божия народ в тези глави чрез взаимодействието на Даниил с Гавриил, е алфата и омегата на глави десета до дванадесета.

Понеже Хидекел е омега, а Улай — алфа, силата, представена от светлината, която е разпечатана в дванадесета глава, когато настъпи времето на края, е двадесет и два пъти по-ярка от видението, което е централният стълб и основа на адвентизма. Тъй като това е така, светлината на последното видение на Данаил е пряко определена като светлина, свързана с Божия народ в последните дни. Когато ангелът пита мъжа, облечен в лен, „Докога?“ до края на тези чудеса, чудесата са онези, които ще сияят като звездите до вечни векове, както заветната история на Аврам отеква повелята Аврам да погледне към звездите. Чудесата в Данаил 12 са преобразяването на човешки същества в знамето на сто четиридесет и четирите хиляди.

В по-ранен пункт установихме, че единадесети стих на Даниил 12 посочва пророчески период, който се състои от два периода, първият от които е тридесет години. За да поставя надлежащия акцент върху единадесети стих, се обърнах към седми стих, за да покажа прякото участие на Христос в чудесата, които Той извършва сред Своя народ в последните дни.

Като се връщам към единадесети стих, желая да ви напомня, че дванадесета глава е пряко наречена от Гавриил „последните дни“. В дните на сто четиридесет и четирите хиляди, дните, в които те са запечатани и встъпват в завет с Бога, според книгата на Даниил ще има едно послание, разпечатано, което ще нарасне до силен вик. Това послание е представено в дванадесета глава чрез три отделни пророчески периода, които вече са били определени от милеритите, а след това утвърдени от Духа на пророчеството. Тези три периода не представляват време, защото същият този ангел, който в дванадесета глава издига и двете си ръце към небето, в Откровение 10 издигна едната си ръка към небето и се закле, че време

вече няма да има. Това заявление през 1844 г. означава, че трите пророчески периода в Даниил 12 са символични периоди, които не са предназначени да представляват време.

Следователно, когато средният символичен пророчески период в Даниил 12 е двоен период, който започва с тридесет години именно в главата, в която Михаил се възправя, тогава знаете, че двойният период, започващ с тридесет години, е съвършеното изпълнение на алфа-пророчеството на Аврам. Омегата на времевото пророчество, която поставя началото на заветната история по отношение на един избран народ, достига своето съвършено изпълнение в същата глава, която е кулминацията на свидетелството на Даниил за това, което ще постигне Божия народ в последните дни.

Във времето на края книгата на Даниил се разпечатва и произведената светлина запечатва Божия народ. Във времето на края книгата на Даниил се разпечатва и произведената светлина е представена чрез три пророчески периода в последната глава на Даниил. Тази глава е омега на трите глави, които съставят видението при Хидекел, а видението при Хидекел е омега на трите глави, които представляват алфата на речните видения на Даниил. Реките, които започнаха в Едем, накрая стигнаха до Даниил, а след това Божието пророческо Слово ги доведе до милеритското движение на първия и втория ангел, алфа-движението на двете движения на трите ангела. Хилядата двеста и деветдесетте години от единадесети стих са омега на четиристотин и тридесетгодишното пророчество на Аврам и Павел.

Преди да продължим в Даниил дванадесета глава и нейната връзка с пророчеството на Аврам, добре е да си припомним кой беше Павел. Павел не беше само апостолът на езичниците, но също тъй важно е, че той представи вестта си чрез Божието пророческо Слово. Още по-важно от това е, че Павел беше диспенсационен пророк. Диспенсационен пророк е пророк, издигнат, за да води Божия народ от една диспенсация към друга, подобно на Моисей — от поклонение при олтара към поклонение в светилището; Йоан Кръстител — от земното светилище към Небесното светилище. Павел записа далеч повече сведения и правила за прилагането на буквалното към духовното, отколкото всички други библейски автори, взети заедно! Той беше издигнат, за да обясни прехода от буквалното към духовното в контекста на Божия заветен народ.

Павел е свързващото звено между заветните обещания към избрания народ на Авраам, когато този избран народ премина от буквален към духовен. Ако не сте утвърдени в разбирането за ролята на Павел в историята на завета, тогава може и да не видите колко божествено уместно е това, че първовременческото пророчество за Божия заветен народ е двойко времево пророчество, което започва с тридесетгодишен период. Едното пророчество е установено от бащата на избрания народ; а когато те преминават към духовен избран народ, бе издигнат разпределителен пророк, за да обозначи и обясни този преход, а също и да потвърди времевото пророчество на Аврам с втори свидетел от Новия завет, съгласуван с първия свидетел от Стария завет. Аврам в началото, а после Павел в края, типологично представят значението на 1290 от последните дни.

Ще продължим в следващата статия.

„Видението на Захария за Исус и Ангела се прилага с особена сила към опитността на Божия народ в заключителните сцени на великия ден на умилюванието. Тогава църквата на остатъка ще бъде доведена до голямо изпитание и скръб. Онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса, ще почувстват гнева на змея и неговите пълчища. Сатана счита света за свои поданици; той е придобил власт дори над мнозина от изповядващите се за християни. Но ето, има една малка група, която се съпротивлява на неговото върховенство. Ако би могъл да ги заличи от земята, неговият триумф би бил пълен. Както е въздействал на езическите народи да унищожат Израил, така и в близко бъдеще ще подбуди нечестивите сили на земята да погубят Божия народ. От човешките ще се изисква да окажат послушание на човешки постановления в нарушение на Божествения закон.

„Онези, които са верни на Бога, ще бъдат заплашвани, порицавани, поставяни извън закона. Те ще бъдат „предавани и от родители, и братя, и сродници, и приятели“, дори до смърт. Лука 21:16. Единствената им надежда е в Божията милост; единствената им защита ще бъде молитвата. Както Исус Навин се молеше пред Ангела, така и църквата на остатъка, със съкрушено сърце и непоколебима вяра, ще умолява за прошка и избавление чрез Исус, своя Застъпник. Те напълно съзнават греховността на своя живот, виждат своята слабост и недостойнство; и са готови да се отчаят.“

„Изкусителят стои наблизо, за да ги обвинява, както стоеше, за да се противи на Исус. Той посочва техните окаляни дрехи, техните несъвършени характери. Представа тяхната слабост и безумие, техните грехове на неблагодарност, тяхното несходство с Христос, което е безчестило техния Изкупител. Стреми се да ги уплаши с мисълта, че положението им е безнадеждно, че петното на тяхното осквернение никога няма да бъде измито. Надява се така да разруши тяхната вяра, за да се поддадат на неговите изкушения и да се отвърнат от своята вяра към Бога.“

„Сатана има точно познание за греховете, към които е изкушавал Божия народ, и настойчиво отправя обвиненията си срещу тях, заявявайки, че чрез греховете си те са изгубили божествената закрила, и претендирайки, че той има право да ги погуби. Той ги обявява за също тъй заслужаващи като самия него да бъдат лишени от Божието благоволение. „Тези ли“, казва той, „са хората, които трябва да заемат моето място в небето и мястото на ангелите, които се съединиха с мен? Те изповядват, че се покоряват на Божия закон; но опазили ли са неговите предписания? Не са ли били повече себелюбци, отколкото любещи Бога? Не са ли поставяли собствените си интереси над служенето Му? Не са ли обичали нещата на света? Погледни греховете, които са белязали живота им. Виж тяхното себелюбие, тяхната злоба, тяхната ненавист един към друг. Нима Бог ще пропъди мен и моите ангели от присъствието Си, а ще възнагради онези, които са били виновни за същите грехове? Ти не можеш да сториш това, о, Господи, по справедливост. Справедливостта изисква присъда да бъде произнесена срещу тях.“

„Но макар последователите на Христос да са съгрешили, те не са се предали, за да бъдат владени от сатанинските сили. Те са се покаяли за греховете си и са потърсили Господа в смирение и съкрушение, и Божественият Ходатай се застъпва за тях. Онзи, Който е бил най-дълбоко оскърбен от тяхната неблагодарност, Който знае техния грях, а също и тяхното покаяние, заявява: „Господ да те смъмри, о, Сатана. Аз отдадох живота Си за тези души. Те са издълбани на дланите на ръцете Ми. Може да имат несъвършенства в характера; може да са претърпели неуспех в своите усилия; но са се покаяли, и Аз съм им простил и съм ги приел.““

„Нападките на Сатана са силни, неговите заблуди — тънки; но окото на Господа е върху Неговия народ. Неговото страдание е голямо, пламъците на пещта сякаш са на път да го погълнат; но Исус ще го изведе като злато, опитано в огъня. Неговата земност ще бъде отстранена, за да може чрез него образът на Христос да бъде съвършено разкрит.

„Понякога може да изглежда, че Господ е забравил опасностите на Своята църква и вредата, нанесена ѝ от нейните врагове. Но Бог не е забравил. Нищо на този свят не е тъй скъпо на Божието сърце, както Неговата църква. Не е Неговата воля светската политика да поквари нейното досие. Той не оставя Своя народ да бъде победен от сатанинските изкушения. Той ще накаже онези, които Го представят лъжливо, но ще бъде милостив към всички, които искрено се покаят. На онези, които Го призовават за сила за развиването на християнски характер, Той ще даде всяка необходима помощ.“

„Във времето на края Божият народ ще въздиша и плаче за мерзостите, вършени в земята. Със сълзи те ще предупреждават нечестивите за опасността, в която се намират, като потъпкват Божествения закон, и с неизразима скръб ще се смиряват пред Господа в покаяние. Нечестивите ще се присмиват на тяхната скръб и ще осмиват техните тържествени увещания. Но мъката и смирението на Божия народ са несъмнено доказателство, че те възвръщат силата и благородството на характера, изгубени като последица от греха. Именно защото се приближават повече към Христос, защото очите им са устремени към Неговата съвършена чистота, те така ясно различават извънредната греховност на греха. Кротостта и смирението са условията за успех и победа. Венец на слава очаква онези, които се прекланят в подножието на кръста.“

„Верните, молещи се Божии люде са, тъй да се каже, затворени при Него. Самите те не знаят колко сигурно са защитени. Подтиквани от Сатана, управниците на този свят се стремят да ги погубят; но ако очите на Божиите чедра биха се отворили, както се отвориха очите на Елисеевия слуга в Дотан, те биха видели Божии ангели, разположени на стан около тях, които удържат в възпиране пълчищата на тъмнината.“

„Когато Божият народ смирява душите си пред Него, умолявайки за чистота на сърцето, се дава заповедта: „Снемете омърсените дрехи“, и се изговарят ободрителните думи: „Ето, Аз направих така, че беззаконието ти да премине от теб, и ще те облека в премяна от одежди.“ Захария 3:4. Безупречната дреха на Христовата праведност се полага върху изпитаните, изкушавани, верни Божии чедра. Презирианият остатък е облечен в славни одежди, за да не бъде никога вече осквернен от покварите на света. Техните имена се запазват в книгата на живота на Агнето, вписани между верните от всички векове. Те са

устояли на хитростите на измамника; не са били отклонени от своята вяроност от рева на змея. Сега те са вечно защитени от козните на изкусителя. Техните грехове се прехвърлят върху родоначалника на греха. На главите им се поставя „чиста митра“.

„Докато Сатана е издигал своите обвинения, свети ангели, невидими, са преминавали насам и натам, поставяйки върху верните печата на живия Бог. Това са онези, които стоят на хълма Сион с Агнеца, като имат името на Отца, написано на челата им. Те пеят новата песен пред престола, онази песен, която никой не може да научи освен сто и четиридесет и четирите хиляди, които бяха изкупени от земята. „Това са ония, които следват Агнеца, където и да отива Той. Те бяха изкупени измежду човешките като първи плодове на Бога и на Агнеца. И в устата им не се намери лъжа; защото са без недостатък пред престола на Бога.“ Откровение 14:4, 5.

„Сега се достига пълното изпълнение на думите на Ангела: „Сега чуй, Иисусе, велики свещенико, ти и другарите ти, които седят пред теб; защото те са хора за знамение; понеже, ето, Аз ще доведа Моя Служител, Отрасъла.“ Захария 3:8. Христос е разкрит като Изкупител и Избавител на Своя народ. Сега наистина остатъкът са „хора за знамение“, тъй като сълзите и унижението на тяхното странстване отстъпват място на радост и чест в присъствието на Бога и на Агнеца. „В оня ден Отрасълът Господен ще бъде красив и славен, и плодът на земята — превъзходен и прекрасен за избавените от Израил. И ще стане така, че който остане в Сион и който се запази в Ерусалим, ще се нарече свят — всеки, който е записан между живите в Ерусалим.“ Исаия 4:2, 3.“ Пророци и царе, 587–592.